

vostru». Frontul prezintă armele, steagul se pleacă, muzica cântă.

Crăciun, a cărui inimă se mișcase puternic, crezù că vi-sează, privi pe împărat, ar fi vrut să se arunce la picioarele lui; însă fața serioasă a lui Napoleon, care părea că făcuse mai degrabă o dreptate decât o grație, îl reținù. Fără a se arată că observă turburarea bătrânului soldat, Napoleon făcù un semn colonelului, care fluturând sabia deasupra capului ca să înceapă muzica, strigă cu vocea-i puternică: «Soldați! În numele Împăratului, recunoașteți pe sublocotenentul Crăciun locotenent în regimentul vostru.»

Un nou tunet de tobe zăpăci pe bătrân. Abia îl mai țineau picioarele. Ochii, cari de douăzeci de ani nu plânseseră decât odată, aflând moartea mamei sale, se umplură de lacrimi, vederea îi se întunecă, buzele îi se mișcau fără să poată scoate un cuvânt înțeles. Auzi strigând iarăși colonelul: «Soldați! În numele Împăratului, recunoașteți pe locotenentul Crăciun căpitan în regimentul vostru».

Napoleon dădù pîteni calului și urmat de strălucitul său stat major continuă revizia, după ce mai întâiu aruncase o privire rece asupra sărmanului Crăciun, care, palid, cu buzele albe, închise ochii căzând în brațele colonelului său izbit de o moarte momentană.

Micul Rege.

Regele Romei, fiul Împăratului Napoleon, neavând încă nici trei ani, scăpă într'o zi de sub veghiera guvernantei sale, străbătù mărețele saloane, și ajunse la ușa cabinetului Împăratului. Aci frumosul copilăș, ridică căpușorul lui cel mic spre ușier și-i zise cu vocea-i argintie însă poruncitoare:

— Deschide; vreau să văd pe tata!

— Sire, nu pot să deschid Majestății Voastre.

— Pentruce?... nu sunt oare micul rege? (Astfel îl numeau la palat).

— E adevărat, Sire, răspunse ușierul; dar Majestatea Voastră e singură; iată pentruce sunt silit să nu mă supui.

Împăratul dăduse ordin că să nu lase niciodată să intre fiul său, oriunde ar fi, decât însoțit de guvernanta sa, doamna Montesqueu. Eră fără îndoială cu neputință ca copilul să nu iasă din odaia lui fără guvernantă; dar făcuse astfel pentru ca să dea fiului său o înaltă idee de puterea guvernantei sale.

Când ușierul cabinetului îi dăduse acest răspuns, ochii micului prinț se umplură de lacrimi, dar nu zise nimic; așteptă pe doamna de Montesqueu, care urmărindu-i pașii îl ajunsese numai decât. Copilul apucând mâna guvernantei sale, privi măreț la ușier și-i zise: «Deschide; micul rege vrea să intre!» Atunci ușierul deschise ușa cabinetului imperial și anunță: «Majestatea sa regele Romei».

Secretarii lui Bonaparte.

Pe când la Marengo, primul consul observa mișcările Austriacilor și dedea ordine scrise, o ghiulea atinse pe ofițerul căruia îi dictă și-l trânti jos, rănindu-l greu. Bonaparte ceru un alt secretar; acesta sosi. Dar când primul consul vră să continue dictarea, rănitul pe care tocmai voiau să-l ducă la adăpost, se ridică zicând cu o voce ce se sfârșea: «Generale, noi o să rămânem acolo»... repetă adică ultimile cuvinte pe care Bonaparte le dictase.

*

În timpul construcției unei din cele dintâi baterii pe care Napoleon, la sosirea sa în Toulon, o ordonase contra Englezilor, ceru un sergent sau un căprar, care știe să scrie. Unul din ei eși din rânduri și scrise după dictarea lui chiar pe înțărîtură ce se isprăvisse. Abia sfârșise scrisoarea și o ghiulea o acoperi de pământ. «Foarte bine, zise scriitorul, nu mai am nevoie de nisip.» Această glumă, și liniștea cu care fusese spusă, atrase atenția lui Napoleon.

Eră Janot, care mai târziu deveni prim ajutor de câmp al Împăratului, general de divizie, guvernator al Parisului, duce d'Abrautés, guvernator al provinciilor Iliriei etc.

Un cuvânt.

În luna Aprilie 1809, la atacul Ratisbonei, după o luptă ce ținuse într'una, mareșalul Lannes se făcuse stăpânul orașului, când un ofițer de stat major, cu toate că rănit de moarte, sosi în toată goana calului său pe culmea unde Napoleon, rănit și el în călcăiu, era înconjurat de ofițeri. Trimisul descălecă, abia ținându-se pe picioare se apropie palid, șovăind și cu hainele acoperite de sânge și praf.

— Sire, strigă plin de vitejie. Ratisbona e a noastră ! Flutură steagurile noastre pe zidurile cetății ! Sire. Iată...

— Oficere, ești rănit ? îl întrerupse Împăratul.

— Nu Sire, sunt mort, răspunse bravul soldat. Și pronunțând aceste două cuvinte, căzù în adevăr mort.

O lecție de disciplină și energie.

Eră o zi ploioasă, ploua cu găleata. Napoleon făcuse o revizie în curtea palatului Tuilleriilor. Din întâmplare zări câțiva generali, care se retrăsese la oparte ca să se adăpostească. Numai decât fără să zică un cuvânt, se așeză sub un burlan din care curgea apa cu furie, pentru a le da o lecție de disciplină și energie.

(După deosebiți scriitori).

DUMITRU GOTESCU.

FRICA CÂNILOR DE HINGHERI

Văzuși ce frumos câne eră la fereastra caselor de lângă școală, — cu aceste vorbe mă întâmpină într'o zi, pe când veneam dela biserică, prietena mea Sevastița Drăgoi.

— L'am văzut... e foarte frumos, cam așa eră și cânile nostru Azor, îl ții tu minte, nu este așa ? Ce păr creț aveà, ce vesel lătră și se gudură, când veneam dela școală.

— Ei, și ce s'a făcut ?

— Ce s'a făcut !... L'au mâncat fript hingheri, n'ar mai avea parte de lumina zilei aceia, care l'au luat și când mi-

aduc aminte, cum a pierit Azor, mă podidesc lacrimile...

— Ce tot te bocești pentru un câne, ia lasă mai bine asta spune-mi și mie ce s'a întâmplat?

— Uite ce s'a întâmplat draga mea: «Acum un an, într'o zi din vacanța sfintetor sărbători ale Paștelui, deodată strada fû cuprinsă de un sgomot neobișnuit, par'că eră acela, pe care îl face țiganul, când își joacă ursul, pentru a câștiga câte ceva, ca să aibă, cu ce să se hrănească. Dar îndată ce eșii în stradă văzui că mă 'nșelasem, căci în loc de a vedea ursul, ce crezi, c'am văzut?

— ?!!

— Ce te miri?... Uite ce am văzut. Doi țigani îmbrăcați ca vai de ei, cu ghetele care cereau de mâncare, cu coatele goale, alergând pe stradă cu părul vâlvoi, cu niște prăjini, care aveau la capăt un lăț, după bieții câni, care fugeau de mâncau pământul și se ascundeau pe unde puteau de frica acestor hidoase ființe. În timpul acesta unul din ei întinse prăjina și apucă de gât pe biețul Azor, care ieșise în poartă la auzirea acestui sgomot, îl luă... îl ridică pe sus. Se sbătû sârmanul cățel și în fine ajunse la o căruță, pe capra căreia eră tot un țigan la fel cu ceilalți, de jur împrejur înconjurată de o mulțime de gură cască, care făceau mare haz, când văzură, cum se sbăteă cânele în acel lăț netrebnic. După aceea îl aruncară în căruță, închiseră capacul și porniră mai departe.

— Și tu n'ai spus mamei tale, că a luat pe Azor?

— Cum să-i spui draga mea, când părinții mei n'au venit decât a doua zi și când i-am spus tatei, că luase pe Azor, s'a necăjit foarte mult, a luat bastonul și a plecat spre casa unde duceau câinii prinși pe stradă. Dar vai... nefericire pentru Azor, când s'a dus tata, el numai eră, căci îl jupuiseră, pentru ca să facă din pielea lui mânuși grațioaselor domnișoare. Sârmanul Azor!... ce a pățit.

— Astăzi se mai iau câinii de hingheri?

— Nu se mai iau, căci s'a desființat acest obicei barbar de către S. P. A. adică de societatea pentru protecțiunea ani-

malelor domestice, care ni sunt de mare folos contra aceloră, care prin apucăturile lor și prin fapte dovedesc, că au inimă crudă și că nu se tem de Dumnezeu.

Tocmai ajunsesem în colțul străzii, unde stau, când isprăvisem de spus istorioara de mai sus prietenei mele și plecărăm fiecare spre casa noastră.

TOMESCU D. DUMITRU

cl. IV-a Liceul Sf. Sava

Reflexiunea luminei pe suprafața corpurilor transparente

Așezați de o parte și de alta a unui geam două sfeșnice cu câte o lumânare egală una cu alta la înălțime și la aceeași depărtare dela geam. Lu-

mânarea care va fi luminată de lumina ce vine pe fereastră, se va reflecta în geam, care va juca rolul de oglindă și imaginea acestei lumânări, văzută prin reflexiune în geam, se va suprapune pe a doua lumânare văzută prin geam. Spuneți acum prietenilor voștri, așezați de partea unde se află prima lumânare, *că voi veți aprinde și pe cea*

de a doua prin geam. Pentru acest scop aprindeți cu un chibrit lumânarea care e înaintea voastră, adică cea din partea unde stați, și atunci vi se va părea că și cea de a doua se va aprinde numai decât. Corpul celei de a doua lumânare va fi văzut din cauza transparenței și flacăra sa imaginată va fi văzută prin reflexiune.

FLORIAN D. STĂNCULESCU

Ghicitoare.

Eu am trei litere; a doua
O poți schimba precum voești;
Cu *a* dau veste 'n largul mării
Cu *e* mă bați și mă 'nroșești.
Cu *i* sunt iarbă și sunt pânză,
Cu *o* sunt loc de sfătuit,
Cu *u* mă pui la închisoare.
Deștept va fi, cine-a ghici.

Deslegarea în No. 15.

C. M. POPESCU.
seminarist-București.

DEZLEGARI

Problema I dela pag. 264. Numerile sunt 6 și 10.

A deslegat. N. Albescu — liceul «Matei Basarab» — *București*.

Problema II dela pag. 264. Cei doi prieteni se vor întâlni după $7\frac{1}{5}$ ore.

A deslegat N. Albescu — *București*.

Logogriful dela pag. 264 este: *Aur Aer*.

Nu s'a primit nici o deslegare.

Aritmogriful dela pag. 264, este: B. Mac. Filip. Cordoba.

Çeuta. Vin. N. Numele comandantului este Balduin.

Au trimis deslegări bune:

Din *București*: N. Albescu și K. Frați.

Dezlegările nepublicate încă și Marea problemă dela pag. 192 în numărul viitor.

POȘTA

REDAȚIEI

Primim scrisori în cari de multeori numele de botez al celor ce ne scriu e scris în limbi străine sau cu ortografie străină. Cerem ca fiecare român să nu-și pocească numele, bine știind, că nu este nici o cinste a și-l scrie altmintrea decât în limba părinților săi.

Scriindu-ne numele în limbă străină înseamnă că sau ne este rușine de părinții noștri sau vrem să ne batem joc de ei și de neamul nostru românesc.

La Redacția «AMICUL TINERIMEI» se găsesc de vânzare exemplare complete și legate, anii II, III și IV, fiecare cu prețul de Lei 4.

Direcțiunea «AMICULUI TINERIMEI» roagă pe toți iubitorii de buna îndreptare a tineretului nostru, cari doresc a colabora, să ne trimită articole potrivite pentru tinerime, scrise într'o limbă adevărat populară și pe înțelesul tuturor.

Tot ce privește abonamentele, expediția, ele se vor adresa Institutului de arte grafice «MINERVA», București, Bulevardul Academiei No. 3. Ce privește redacția, articole, deslegări, etc. se va adresa D-lui I. MOISIL, București, Strada Pietății No. 6.

Tinerilor! Răspândiți revista voastră cât puteți mai mult!

Păstrați numerile spre a le lega la sfârșitul anului!

Toate deslegările să se adreseze D-lui I. MOISIL, STRADA PIETĂȚII No. 6.

Deslegările să se trimită în totdeauna pentru N-rul ce iasă la 15 a lunei până la cel mult la 10 a lunei și pentru numărul ce iasă la 1 a lunei până cel mult la 25 a lunei trecute. Cele sosite în urmă nu se vor mai publica.

Manuscrisele se scriu pe o pagină, lăsând loc gol la dreapta, de vreo două degete.

Manuscrisele se trimit prin poștă nu ca scrisori ci sub bantă scriindu-se pe lângă adresă cuvântul: «MANUSCRIS». Ele coastă în launtrul țării 5 bani fiecare 50 grame, iar din străinătate 10 bani 50 grame. Dacă, pentru mai multă încredere, vrei să recomanzi manuscrisul, pentru «recomandare» se plătește deosebit 25 bani.

La orice comandă trebuie să se trimeată banii ÎNAINTE, altminterlea nu se trimit exemplarele cerute.

Nu uitați a vă procura

CALENDARUL MINERVEI

PE 1909

Cel mai frumos și cel mai răspândit Calendar românesc. Splendide ilustrații după pânzele celor mai mari pictori români, precum și vederi după cele mai pitorești poziții, ale României, pe lângă un material literar inedit datorit celor mai distinși scriitori :

A. Vlahuță, G. Coșbuc, I. L. Caragiale, I. Slavici, M. Sadoveanu, Octavian Goga, I. Adam, St. O. Iosif, I. Bârseanul, C. Sandu Aldea, Al. Tzigara-Samurcaș, I. Basarabescu, I. Scurtu, N. N. Beldiceanu, G. Silvan, C. Hodoș, Zaharie Bârsan, Natalia Iosif, Caton Theodorian, Al. G. Doinaru.

6 Suplimente artistice în culori și de o valoare excepțională

PREȚUL : LEI 1.25

Ediție de Lux : Lei 2,—

De vânzare la toate librăriile.

A MICUL
TINERIMEI

REVISTA
PENTRU
TINERIMEA
SCOLARĂ.

BUCUREȘTI
INSTITUTUL
GRAFIC
MIDERVA

DIRECTOR:
M OISIL

„MINERVA” INSTITUT DE ARTE
GRAFICE ȘI EDITURA

B-dul Academiei 4.— Edgar Quinet 3.—București

A APARUT:

NE CHIAMĂ PĂMÂNTUL

POEZII

DE

Octavian Goga

PREȚUL LEI 2.—

De vânzare la toate librăriile din țară

REVISTA PENTRU TINERIMEA ȘCOLARĂ

■ ■ CULTURA ■ ■
 MORALA, IUBIRE DE NEAM, ȘTIINȚA,
 ■ ■ MUNCA ■ ■

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ SUB DIRECȚIA

D-lui I. MOISIL. — București

ABONAMENTUL ANUAL:

În România Lei 5

Afară de România Coroane 5

ROATA DE TORS DE AUR

(Poveste slavă).

O văduvă săracă avea două fete, cari erau gemene și sămăneau așa de tare una cu alta, încât nu le puteai deosebi. Cu atâta erau ele însă mai deosebite în firea lor. *Dobrunca* eră ascultătoare, harnică, prietinoasă, și cuminte, cu un cuvânt, o fată bună de tot; *Zlobloha* *) din contră rea, răsbunătoare, neascultătoare, leneșă și mândră, cu un cuvânt, aveă toate însușirile rele, cari se potrivesc la olaltă. Cu toate astea, mama aveă cu mult mai dragă pe *Zloboha* și o părțineă, cât numai puteă. Ele locuiau într'o pădure, în o colibă mică, unde arareori se rătăceă cineva, deși nu eră departe de

*) *Dobrunca* și *Zloboha*, nume neobișnuite, au aici însemnătate deosebită. *Dobrunca* vine dela *Dobry* = bun; *Zloboha* dela *Ziy* = rău, răutăcios.

oraș. Ca Zloboha să învețe ceva, mamă-sa o duse la oraș, într'o slujbă, unde-i mergea binișor. Într'aceea Dobrunca trebuia să poarte mica gospodărie. După ce de dimineață da de mâncare la capre, după ce gătea masa cea simplă, după ce mătură în odaie și bucătărie, și punea toate în rânduială, trebuia să se așeze la roata de tors și să toarcă. Tortul ei cel fin, mama îl vindea în oraș și din bani cumpăra de multe ori haine pentru Zloboha. Biata Dobrunca nu căpăta niciodată o lățcae din ei. Cu toate astea își iubea mama și, deși toată ziua mamă-sa nu se uită odată prietenește la ea, și nu-i zicea o vorbă bună, totuși ascultă în totdeauna bucuroasă, și nici prin gând nu-i venea să se împotrivească vreodată.

Odată se duse mamă-sa în oraș. «Bagă de seamă, nu fi leneșă, până mă reîntore!» zise ea către Dobrunca, care-i dusesese o bucată de cale sarcina cu tortul.

«Tu știi, mamă dragă, că pe mine nu trebuie să mă îndemne omul la lucru, de aceea și astăzi, cum voiu gâta cu dereticatul, voiu toarce bărbătește, ca să fi mulțumită cu mine.»

După ce a dat mamei sale sarcina, s'a reîntors în colibă și după ce a pus în rânduială căsuța și bucătăria, s'a așezat la roată și a tors. Avea obiceiul, că dacă eră singură și torcea cântă, de aceea începui și acum să cânte toate cântecile, cari le știă. Cântând așa, deodată aude afară copite de cal. Cine s'a putut rătăci pe aici, își gândi ea, ian să văd! Se ridică dela roată și se uită prin ferestruica cea mică afară, unde văzu un fecior tânăr dându-se jos de pe cal. Ce domn frumos, își zise, stând tot la fereastră. Ce bine se potrivește blana și căciula cu penele cele albe, la părul lui negru și creț! Acum își leagă calul și intră la noi. Trebuie să văd, ce vreă?»

În clipa acea intră tânărul domn pe ușă, pentru că pe vremea aceea nu erau lăcate, și totuși nu se întâmplau furturi. «Dumnezeu cu tine, fetiță», zise el către Dobrunca. «Și cu Domnia ta, domnule», — răspunse Dobrunca. «Ce poftiți?» — Nițică apă de băut, tare mi-i sete». — «Numai decât. Poftiți ședeți puțin.»

Ea alergă, luă ulciorul, îl spălă frumos, îl umplu cu apă

dela fântână și-l aduse tânărului. «Bucuros v'aș da ceva mai bun, dar altceva n'avem». — «Uite, ce bine îmi ticnește», răspunse tânărul, întinzându-i ulciorul gol. Dobrunca îl așeză iară la locul lui, fără să bage de seamă că într'aceea domnul puse pe furiș o pungă de bani sub perină. «Mulțumesc pentru ospățare și dacă îmi dai voe, mâne dimineață am să viu iară». «Dacă vă face plăcere, poftiți!»

După aceea întinse Dobruncăi mâna, ieși afară, se sui pe cal și p'aci ți-e drumul. Dobrunca se așeză iară la roata de tors, dar chipul tânărului nu-i ieșea din minte. Firul nu i s'a rupt nici odată, ca acum.

Seara se întoarse mamă-sa acasă, și-i povesti o grămadă de lucruri, ce le-ar fi învățat Zloboha, și cum se face tot mai frumoasă, pe zi ce merge. În sfârșit întrebă: «N'ai auzit nimic? Se vorbește că ar fi fost o mare vânătoare pe aici».

«O, da, am uitat să-ți spun, că un om a fost la noi, m'a rugat să-i dau apă, și i-am adus numai decăt. Avea o blană foarte frumoasă. Ști, când am fost în oraș, am văzut niște domni îmbrăcați cu astfel de blăni. Pe cap avea o căciulă cu pene albe. Pe umeri purta o armă. Va fi fost poate un vânător. După ce a băut, s'a suit pe cal și a plecat». Dobrunca nu i-a spus însă că la plecare i-a strâns mâna și i-a făgăduit să vină mâne iară.

Seara, când așternu Dobrunca paturile, o pungă grea căzu din pat. Dobrunca o ridică mirată și-o întinse mamei sale. «Cine ți-a dat banii?» — «Mie — nime. Poate i-a ascuns domnul aici, altcum nu știu, cum să fi venit aici». Mama deșertă punga. Eră aur curat. «Acesta trebuie să fie un om foarte bogat. Pentru Dumnezeu, atâția bani!», se minună bătrâna. «Trebuie să fie bogat grozav. Cine știe, poate că a văzut sărăcia noastră și a făcut o faptă bună. Dumnezeu să-l binecuvânteze!» Adună apoi banii și-i puse în ladă.

De altădată, când se ducea Dobrunca la culcare, ostenită de munca zilei, adormea numai decăt, acum nu putea închide nici un ochiu. Neîntrerupt vedeă înaintea ochilor chipul

călărețului și numai târziu putu așipi. Atunci visă că se află într'un castel mare și că ar fi femeia unui domn puternic și că domnul acesta puternic ar fi călărețul, pe care l'a văzut ieri. Se dăduse o cină mare, la care erau mulți oaspeți..., atunci deodată se aruncă asupra ei o pisică neagră, își înfige ghiarele afund în inima ei și o rază de sânge îi stropește haina ei cea albă. În clipa aceea Dobrunca se trezește. Ciudat vis, își zise ea. Ce semn o fi acesta? A început așa de frumos și pisica a stricat totul. Nu-i semn bun. Cu talmăcirea asta a visului, se sculă și începă să se îmbrace. De altădată se îmbracă numai decât, acum nu știa, cum să se îmbrace mai frumos..., își împleti părul cu panglică roșie, ceeace obișnuia numai la sărbători, rochița era țesută în casă, dar curată și pe la margini cu panglici, mai avea un pieptărel de damast și o cămașă albă, ca zăpada. După ce s'a îmbrăcat astfel, era de tot drăguță. Apoi se apucă de lucru.

Când se apropiă amiaza, nu-și mai avea loc la roata de tors, într'una își făcea de lucru pe afară, doar', va zări pe călăreț. Acesta nici nu întârzie mult. Dobrunca însă, cum l'a zărit din depărtare, îndată alergă la roata de tors, ca el să n'o vadă și să nu-și închipuească, că ea l'ar fi așteptat. El, cum a ajuns, sări de pe cal, intră în odaie și îi dete binețe, cuviincios. Inima Dobruncăi se zbătea, de par' că nu mai încăpea în pieptărel. Mama adună lemne în pădure. Dobrunca era singură. După ce îl salută și ea, și-l pofti să șadă, ea se așeză iară la tors. «Ai dormit bine?», o întrebă tânărul și o prinse de mână. — «Bine, domnule», — «Dar ce vis ai avut? — «Nu vi-l pot spune!» — «Pentru ce nu?» — «Pentru că am visat de D-voastră» — «Tocmai pentru aceea trebuie să-mi spui, ce ai visat». Așa se ciondăniră între ei până când Dobrunca i-a povestit visul.

«Vezi, visul ți se poate împlini, până la istoria cu pisica.» — «Cum s'ar putea să fiu eu vr'odată o doamnă mare!» — «Nu vrei tu, să fii soția mea?» — «Domnule, poate glumiți?» — «Nu glumesc Dobruncă, nu-i nici o glumă. Eu

vorbesc serios, și astăzi am venit anume, să te întreb, dacă vrei să-mi dai mâna?»

Dobrunca se gândi puțin, pe urmă, roșind, întinse călărețului mâna. Atunci intră mama în casă. Tânărul îi dete și ei binețe și-i spuse îndată și fără încunjur, că-i place de Dobrunca, și că și Dobrunca-i îi place de el și că, pentru fericirea lor desăvârșită, nu mai lipsește decât binecuvântarea mamei. «Eu am casa mea, adause el, și pot ținea o femeie, și pentru domniata, mămucă, va fi loc în casa și la masa mea.» Auzind bătrâna acestea n'a stat mult la îndoială, și le-a dat binecuvântarea. După aceea tânărul zise cătră Dobrunca: «Toarce numai bărbătește, scumpa și mult iubita mea! Până îți vei toarce cămașa de nuntă, viu să te ieau». Apoi o sărută, întinse mamei mâna, se sui iute pe fugar și plecă ca săgeata.

Din clipa aceasta, mama se purtă cu mult mai bine față de Dobrunca. Din banii ce i-a lăsat tânărul, bătrâna cumpără câte ceva și pentru Dobrunca, deși cea mai mare parte o folosi pentru Zloboha. Dobrunca nu ținea seamă de asta. Bucuria ei era: să șadă la roata de tors, să toarcă harnic și să se gândească la mirele ei.

Așa-i trecea ei vremea, și numai se pomeni că-i gata cămașa de nuntă. Mirele trebuie că și-a făcut și el socoteala, pentru-că a venit tocmai în ziua aceea, după cum a și făgăduit. Dobrunca eși inaintea lui, el o strânse la inimă, și-o întrebă glumind: «E gata cămașa de nuntă?» — «Firește.» — «Așadară poți veni cu mine numai decât.» — «Ei, și de ce așa cu grabă?» — «Nu se poate altfel, draga mea! Mâne trebuie să merg la războiu, de aceea aș dori, ca tu să-mi ții locul acasă și, când mă voi întoarce, să-mi ieși înainte ca nevastă. — «Dar ce va zice mama la asta?» — «Ea va fi mulțumită.» — Amândoi intrară apoi în odaie și mirele spuse mamei dorința sa. Fața ei se întunecă, pentru-că, în secret, ea își făurise cu totul alt plan. Dar, ce era să facă? Trebuia să se învoiască după-cum cerea mirele cel bogat. După-ce

bătrâna i-a binecuvântat, tânărul a zis: «Ia-ți toate lucrurile și vino la Dobrunca, ca să nu-i fie urît. Când ajungi în oraș, întreabă la palatul prințului Dobromir... oamenii îți vor arăta, unde ai să mergi.» După aceea apucă pe Dobrunca, care plângea, de mână, o ridică pe cal, și-a luat-o la fugă.

(Va urma).

N. PETRA-PETRESCU.

Copii!

Sănătatea este cea mai scumpă comoară a omului, și pe care nu o prețuiește decât după ce o pierde! Și durerea este și mai mare, când perderea sănătății, nu se mai poate redobândi!

COLONEL DR. G. BĂLĂCIANU.

POVESTEA ZÂNELOR

A fost odată ca niciodată, că de n'ar fi fost nu s'ar povesti.

A fost odată un împărat mare și puternic, care avea doi băieți pe care îi iubea foarte mult. Necruțarnica moarte puse însă capăt zilelor băiatului mai mare. Împăratul, care nu se află acasă, când se întâmplă această nenorocire, aflând de dinsa se înapoie aproape mort de inimă rea.

După trei zile se făcu îngroparea corpului neînsuflețit, în care cu câțva timp mai înainte viețuia un spirit și o inteligență nemaipomenită.

Singura mângâiere a împăratului rămase acum băiatul cel mic, al cărui nume era Elon. Lui Elon îi plăcea să facă excursiuni prin munți, dar mai mult îi plăcea să facă vânători. Pentru aceasta în fiecare zi plecă prin păduri de vână; iar când se întorcea seara acasă aducea vânat de îndestulă toată curtea tatălui său.

Într-o zi plecă ca de obicei la vânătoare într-o pădure vecină. Pe drum se întâlni cu o babă bătrână, care de-abia se mai ținea pe picioare și care-i zise:

— Nu merge mai departe Elon, ci întoarce-te acasă că ai să-ți faci inimă rea.

— Lasă-mă în pace, sfrijit-o, răspunse Elon, care plecă mai departe, neținând socoteală de spusele babei.

Merse ce merse și se întâlni cu un pitic, care-avea o barbă ce-i trecea de brâu și care-i zise la rândul său :

— Nu merge Elon mai departe, căci ai să te căești amar.

— Lasă-mă în pace, pocitanie, că-ți dau un pumn de te dai peste cap, îi zise Elon și acestuia.

Plecând mai departe ajunse în pădure unde începù să vâneze în dreapta și stânga.

După ce vână el ce vână, se duse de se culcă la umbra unui arbore mare și stufos, ce se află la marginea pădurei.

Deodată sări drept în picioare.

Ce erà ?

Elon visase că durmind odată în grădină, veni un șarpe mare, nevoe mare, care-l mușcă de piciorul drept. El nu spuse împăratului nimic de cele întâmplate, crezând că va putea scăpa ușor, dar se înșelă de oarece șarpele fu veninos. Rana începù să se învinețească și Elon văzând că nu e de șagă spuse împăratului nenorocirea ce i se întâmplase. Tată-său trimise după cei mai învățați oameni din împărăția sa, dar toți spuseră că rana nu se mai poate vindeca fiind prea târziu.

Trezindu-se și venind acasă spuse împăratului ceea ce visase sub arborile din marginea pădurei. Împăratul, care era cam necăjit nici nu băgă în seamă spusele fiului său.

În zilele următoare i se întâmplă acelaș lucru. Văzând Elon că nu e de șagă și că trebuie să fie vr'o drăcie la mijloc, nu se mai duse în acel loc, ci stătù acasă.

II

Trecuse multă vreme dela cele întâmplate în pădure și lui Elon, care uitase acel vis, îi veni din nou gust să plece după vânat.

Intr'o zi călduroasă de vară, Elon plecă prin niște munți îndepărtați de palatul împăratului pentru a găsi ceva vânat mai mare, căci i se urâse tot omorând la pasări. Sui el până dincolo de jumătatea muntelui, și stătù să se mai odihnească pe o buturugă, că tare obosit mai erà. Stând el așa, zări într'o scorbură, formată de trei stânci, o lumină așa de strălucitoare, de la soare te puteai uita, dar la dînsa ba. După ce se odihni plecă într'acolo ca să vadă ce este. Apropiindu-se el de scorbură putù desluși că acolo se află un castel măreț alcătuit numai din sîdef, și încunjurat de șase turnuri de chihlimbar. Își luă inima în dinți și intră înăuntru ; dar mare-i fù mirarea când văzù două-spre-

zece zâne ce făcuseră o horă și jucau și opt îngerași drăguți, cari cântau din fluer niște doine, că de-le-ai fi ascultat cât le-ai fi ascultat și tot nu te-ai fi săturat de ele. Cum îl văzură zânele își curmară jocul, veniră la dînsul și începură să-i spue câte și mai câte vorbe ademenitoare. După ce-l luară cu dînsule într'o grădină, ce se află la spatele castelului, începură să cînte fel de fel de cîntece și să joace fel de fel de jocuri. El care pînă atunci nici nu știă ce va să zică a cînta și a juca, căci tată-său nu-i da voie la asemenea lucruri, acum jucă și cîntă ca și cum ar fi fost împins de o putere nevăzută. Dupăce petrecură cîtva timp așa, zânele îi ziseră :

— Elon dute acasă, dar nu spune nimic tatălui tău, din cele ce-ai văzut și ai auzit astăzi aci și mâne să vii iarăși.

Elon ascultă cele spuse de zâne și făcî întocmai după cum ele îi zisese.

A doua zi spuse tatălui său că se duce la vânătoare, dar el umblă pînă ce vîna ceva, ca să nu-i zică împăratul că a umblat de giaba, când se va întoarce sara acasă, iar după aceea se duse fuga la zâne, unde petrecu pînă la aceeaș oră, ca și eri, când zânele îi ziseră din nou :

— Du-te acasă Elon, și mâne să vii iarăși.

Trecură la mijloc vre-o 12 zile, și Elon începu să se mire că de ce zânele îi spuneau să plece la aceeaș oră.

Această curiozitate îl făcî să se ascundă într'o zi spre a vedea ce vor face ele.

În ziua următoare, când zânele îi zise să plece, el se făcî că pleacă, dar se ascunse după o buturugă mai mare.

Când socotiră zânele că el s'a depărtat, începură să cînte :

«Hai sus, hai sus,

«C'a venit vremea de dus.

«Hai sus, hai sus,

«C'a venit vremea de dus.»

Deodată un nor veni și ridică castelul măreț împreună cu zânele și cu copilașii.

Elon rămase nițel zăpăcit, dar după ce-și veni în fire o tuli spre casă. După un timp Elon începî a slăbi de dorul zânelor, dar lui îi eră frică să se mai ducă la dînsule. Atunci tată-său trimise după cei mai mari învățați din împărăția sa, dar toți spuseră că i-a călcat piciorul pe unde nu e dat omului să calce. Atunci Elon își aduse aminte de acele versuri ce le spusese zânele și de odată începî a cînta :

«Hai sus, hai sus,

«C'a venit vremea de dus.

«Hai sus, hai sus,

«C'a venit vremea de dus.»

Deodată un nor ridică palatul, împreună cu toți cei ce se aflau înăuntru.

După trei zile se făcù în acel loc o grădină cu pomi roditori și fel de fel de flori.

Locuitorii din acele părți spun că la 12 noaptea se preface din grădină palatul la loc și înainte de răsăritul soarelui dispare iarăși.

C. G. BASILIADE.

CEI DOI FRAȚI

Trăia odată în fericita Arabie un om bogat, putred de bogat, care se numea Almoradin. Erau roditoare ogoarele lui și cum le lucra și bine îi aducea rod însutit, casa îi era îmbelșugată cu de toate și era așezată tocmai în mijlocul moșiei. Și tare mult îi plăcea să stea în pridvorul casei și să privească câmpurile pline cu rod, ce se întindeau, cât vezi cu ochii, de jur împrejur. Așa își petrecea zilele în fericire, era vesel totdeauna, căci nu avea de ce să fie trist.

Dela o vreme însă fericirea îi sbură, căci gânduri triste îi năvăleau în minte. «Ce nenorocire ar fi să împart această moșie! E făcută numai pentru un om singur, și eu am doi fii și cu firi atât de deosebite, că nu ar putea să se împace nici stând în aceeași casă, nici ca vecini.»

Acest gând îl chinuia mereu și nu mai putea avea de aci înainte nici o clipă de fericire. Nu mult după aceasta căzu greu bolnav, își făcù testamentul și muri. În testament spusese că să nu se împartă sub nici un cuvânt moșia, ci să se dea aceluia dintre fii, care se va dovedi că este cel mai bun. Alegerea o lăsase pe seama Cadiului¹⁾ din ținut, pe care bătrânul tată îl cunoștea ca un om înțelept și cinstit.

După-ce citiră testamentul, cei doi fii merseră la Cadiu să facă alegerea. Cum însă ei ziceau că sunt tot atât de buni și că țin tot atât de mult la tatăl lor, hotărîră să ducă Ca-

¹⁾ Judecător.

diului chipul tatălui lor, și care va semăna mai mult cu tatăl, aceluia să i-se dea moșia. Zis și făcut. Merșeră la Cadiu cu tabloul și-i ziseră: Iată aici chipul tatălui nostru, iată-ne și pe noi; vezi care-i semănăm mai mult, căci aceluia îi va fi moșia. Dar ce deosebire să facă? căci cei doi fii semănau întocmai cu tatăl lor; în zadar se căzni bietul Cadiu să deosebească ceva, însă nu putu face nimic, căci erau leiți tatălui lor. Dacă văzu Cadiul că nu face nimic cu aceasta, întreabă:

— Ce-i plăcea mai mult tatălui vostru?

— Vânătoarea cu arcul, răspunseră fii într'un suflet.

— Săgeata lui, adăogă cel mare, nemerea pasărea în sbor și în timpul nopții.

— Ar fi străpuns cu săgeata o stea drept în mijloc, dacă ar fi putut sbura până la ea, răspunse celalalt.

— Ascultați, le zise Cadiul; voi rezema tabloul departe de un pom, și care din voi va ochi mai bine, a aceluia va fi moșia.

Cei doi frați erau însă foarte buni arcași. Cel mai mare scoase o săgeată, întinse arcul, ochi și trase... nimerise pe bătrânul Almoradin drept în frunte.

Cel mai mic scoase și el o săgeată, vră să-și încordeze arcul, dar îl cuprinse mila față de tatăl său, asvârli arcul și săgeata și căzând la picioarele Cadiului, zise:

— Cruță-mă de această datorie. Mă lipsesc și de moșie și de tot, numai cruță-mă. Nu pot, nu pot să dau în tatăl meu, care era atât de bun și atât de blând, și care mă iubea atât de mult!

Cadiul și celalalt frate rămaseră înlemniți, îi mișcaseră până în adâncul sufletului cuvintele lui. Cu toate acestea o bucurie sălbatică se vedea pe fața celui mai mare frate, era de bună samă bucuria izbânzi. Dar Cadiul, ce tăcuse până atunci, ridică pe cel tânăr de jos, îl mângăie pe frunte și-i zise:

— Tu ești adevăratul fiu al lui Almoradin, căci numai acela este un adevărat fiu, care păstrează amintirea tatălui și care-l iubește mai mult decât orice comoară. Pleacă în voie și ia-ți ce ți se cuvine.

Plecă acasă fiul cel mic și-și luă în stăpânire moșia și trăia fericit. Dar inima de frate nu-l lăsa să nu-i dea și fratelui său ceva. Împărți averea cu el, făcându-l și pe el fericit. I-se înduplecase și lui inima și trăiră fericiți și frățește toată viața lor.

(Din l. germană).

DUMITRU GOTEȘCU.

VOIEȘTE ȘI VEI PUTEA

II. POVESTIREA MĂTUȘEI ANA.

La masă, Marioara mai nu mănăcă și se sculă numai decât. Contra obiceiului său, nici nu-și mai repetă lecțiunile, ba chiar nici nu se mai gândea să se ducă la școală, unde o aștepta învățătoarea, care o pregătea de concurs. Gândul ei era numai la povestirea, ce avea să i-o spună mătușă-sa.

Știa că părinții săi au fost oameni din popor, săraci dar muncitori — dar numai atât.

Nu știa nici cum murise mumă-sa, nici pricina pentru care tatăl său plecase în America.

În odaia luminoasă și curată mătușa Ana, cu ciorapul în mână, se pregătea să facă istoricul modestei și umilitei sale vieți, strâns legată de acea a părinților Marioarei.

Marioara aștepta nerăbdătoare să înceapă odată povestirea.

— Întâi trebuie să-ți fac o mărturisire, care negreșit o să te întristeze; mărturisire, care m'a împiedecat până acum a-ți povesti toată întâmplarea.

Află că eu nu numai că nu-ți sunt mătușe, dar nici măcar rudă.

Auzind lucrul acesta, Marioara tresări.

— O mătușă scumpă, nu se poate lucrul acesta.

— Iată!... Eram sigură zise Ana, strângând fata la pieptul său. Li-niștește-te drăguța mea! Ce are a face, dacă nu e nici o rudenie între noi. Lucrul acesta nu te-a împiedecat întru nimic ca să mă iubești ca și când ți-ași fi fost mamă, iar eu nu te-ași fi avut mai dragă dacă erai copila mea.

— Vai mătușă, zise fetița îmbrățișând-o, cred că acum o să te iubesc și mai mult încă.

Spune-mi numai cum se face că tu, o străină, ai înlocuit pe mama pe care n'am cunoscut-o.

— Stai colea lângă mine și vei afla îndată.

La 10 ani am rămas singură pe lume, fără părinți, fără rude, în sfârșit lipsită de orice sprijin. Imi câștigam hrana păzind găștele proprietarului. Murind el, și lăsând averea foarte încurcată, nevastă-sa vându moșia pentru a plăti datoriile. Cu pușinelul ce i-a rămas s'a așezat la oraș, ca să-și poată da copiii în școli.

M'am dus cu dânsa, căci nu mă înduram să mă despart de ea.

Am dus greutățile vieții lor strămtorate și la dânsa am învățat multe lucruri de-ale gospodăriei și mai ales cusutul, atât al rufelor cât și al rochiilor.

Avea două fete bune la suflet, care de multe ori s'au încercat să mă învețe carte și nici eu nu știu de ce n'am vrut. Mai târziu ele s'au măritat, iar eu am rămas la vechea mea stăpână până a murit.

Avusesem leafă mică, ce e drept, dar nu cheltuiam mai nimic, așa că strânsesem o sumă bunicică.

Cu vre-o 3—4 ani mai nainte cunoscusem pe părinții tăi. Locuiam în marginea orașului, într'o căsuță frumușică cu o grădină pe care o cultivam.

Grădina noastră nu era despărțită decât printr'un gard de nuiele de livada unui bogătaș. În fundul livezii era casa, iar bogătașul, care o locuia era un bătrân bolnav, pe care nu l-am văzut ieșind vre-odată din casă.

După moartea bătrânului veni nepotul său cu familia sa și o mulțime de servitori. Printre servitori era un bucătar anume Simion și o fată în casă, Ileana.

Ce fată cum se cade era săraca! De cum am văzut-o mi-a plăcut. Și ea a ținut la mine cu toate că era mare deosebire de etate între noi. Puteam să-i fiu mamă.

Ne împrietenisem bine.

Ori de câte-ori venia în livadă, stăteam câte nișel de vorbă.

Intr'o zi cam rușinată îmi destăinui că Simion vrea s'o ia de nevastă și că nici ea nu zice ba.

Fata asta fiindu-mi tare dragă, am căutat să aflu ce fel de om era Simion și n'am auzit decât bine despre dînsul. Nu mult după aceasta s'a făcut nunta, iar după un an ai venit și tu pe lume. De oare-ce însă trebuia să te alăpteze și mai fiind și foarte slăbită, mama ta pă răsi serviciul. Iși luă o casă aproape de mine, așa că te vedeam în ori-ce timp al zilei. Simion nu venea acasă decât seara.

Tu nu aveai încă doui ani, când perdui pe scumpa mea stăpână. Eram hotărâtă să nu mai intru la alții în serviciu.

Visul meu a fost să stau la țară. Cu micul capital, ce-l aveam mi-am cumpărat căsuța asta și apoi am mai dres-o încetul, cu încetul.

Grădina, pe care o cultivam ca și acum, îmi aducea cele trebuincioase pentru hrană și ca să am și ceva bani de cheltuială, coseam.

Cea ce mi-a mai rămas din capital am pus la casa de economie.

Ileana, sărmana, eră foarte mâhnită de plecarea mea. Sănătatea i-se zdruncinase cu totul. Atunci am luat-o cu mine la țară pentru câțva timp, doar s'o mai întrema.

Simion venea de două ori pe săptămână, ca s'o vadă. La început schimbarea de aer i-a făcut bine, dar nu trecu mult și începu din nou să slăbească și în scurt timp muri.

Tatăl tău rămase nemângâiat. Nu mai eră în stare să mai lucreze ceva.

Intr'o zi îmi spuse: «Știi ce mătușă, — așa se obișnuiseră cu toții să-mi zică, — trebuie să plec în lume! Aici nu mai pot sta, sufer prea mult. Poate într'altă parte să mai uit!

— Speriată îl întrebai: «Și unde vrei să te duci?»

— În America. Un prieten al meu, care s'a întors de curând, a făcut parale pe acolo și n'a fost decât chelner într'un birt.

Am ceva economii cu care pot să întâmpin cheltuelile călătorii și-mi mai rămâne și cu ce să trăiesc până îmi găsesc ceva de lucru.

Pe Marioara ți-o încrețințez și îndată ce voi câștiga ceva parale, vă trimit.

— Nu e vorba de bani. Eu țiu fata la mine după cum am făgăduit mumei sale, când eră pe patul morții.

— O mătușă cât ai fost de bună!

Bătrâna urmă:

Te-ai gândit bine la hotărârea, care ai luat-o?

Drumul e lung și greu, iar țara în care mergi nici n'o cunoști. Cine știe dacă sunt adevărate toate câte se povestesc de locul acela minunat. Și apoi dacă unul a avut noroc și i-a mers bine, nu se știe dacă și pentru alții va fi tot așa!

Simion, cu toate că-mi dădu dreptate, hotărârea nu și-o schimbă.

Să încerc și eu ca alții, îmi zise, și plecă.

La început, vre-o 2—3 ani tatăl tău ne scria numai rar și scrisori foarte triste. Abia avea ce mânca, necum să ne mai trimeată și nouă. Noi însă nu duceam lipsă de nimic, căci eu lucram și câștigam destul de bine, iar grădina ne îndestulia casa.

Din nenorocire însă veni un an rău. Nu se făcuse nimic, nici vin, nici fructe, nici legume.

Și cum nenorocirile când vin se tin lanț, în iarna aceea te-ai îmbolnăvit și tu rău. Noroc că aveam ceva bani adunați la casa de economie.

Și s'au dus toți, dar bine cel puțin că te-am văzut pe tine sănătoasă. În sfârșit tatăl tău găsi de lucru și chiar ne trimise și nouă bani.

Cu timpul ne-a trimis tot mai mult și tot mai des. De când știi să citești poți vedea singură cât a fost de bun și cât te iubește!

— Săracu tata! Il iubesc și aș vrea să-l iubesc și mai mult. Când am auzit că se reintoarce o neliniște mă coprinse, dar acum după cele ce mi-ai povestit, abia aștept să vie.

Voi fi tot așa de bună și de devotată...

— Să vedem ce e de făcut pentru ca să-l primim cum se cuvine.

Casa nu eră mare. Afară de bucătărie mai erau două odăi.

Multă vreme Mărioara șezuse într'o odaie cu mătușa-sa. Dar de când se făcuse fetița mai mare avea odaia ei.

Odaia aceasta aveă mobile mai frumoșele și au pregătit-o pentru el, iar Marioara trecu în odaia mătușei-sale.

Mărioara avea o deosebită grijă pentru odaia ei. Seara, ca să nu se murdărească covoarele, le ridica de pe jos și cu toate lucrurile umbla binișor de teamă să nu se strice ceva.

Cât eră de mulțumită gândindu-se că poate primi pe tatăl său într'o odaie așa de frumoasă.

Cu toate că eră ocupată cu pregătirile necesare pentru primirea moșafirului, un fel de teamă o cuprinse la gândul că tatăl său, pe care nu-l cunoaște, va sosi. N'avea decât o fotografie dela dînsul și în zadar se tot uita la această fotografie, nu putea să-și închipue ce fel de om eră.

Fără să vrea, i se părea că orice ar face acest om va fi tot un străin pentru dînsa și cu greu o să se deprindă cu dînsul, necum să-l iubească ca pe mătușa Ana.

(Va urma).

(M. du Meynieu).

ELENA C. MOISIL.

SĂRMANA ELIZA

Eră într'o noapte friguroasă de iarnă, când sărmana Eliza stetea singură pe niște străzi întunecoase. Părinții săi îi muriseră și oamenii străini, pe lângă cari locuia, o goniseră din casă, fiindcă spărsese o străchinuță.

Vântul suflă pe străzi rece și pătrunzător. Eliza, care aveă o rochie cu totul ruptă, tremură de frig. Plină de dor

privea către ferestrele luminoase și oftă trist : Ah ! că nu știu eu unde locuiesc oameni buni, cari să-mi dea și mie, copilă sărmană și părăsită, un colțișor în odaia lor ! Eu voi îngheța în această friguroasă noapte de iarnă.

Când ea oftă și plângea așa, auzi o muzică veselă. Aceasta eșia dintr'o casă mare, în dreptul căreia se opri sârmana Eliza, și în al cărei prim etaj toate ferestrele erau luminate.

Biata Eliză se gândi în sine : «Acolo sus locuiesc oameni veseli ; nu sunt ei oare datori să 'dea unei sârmane orfane un colț în marea lor casă ?» Gândind așa, se duse în casa cea mare, urcă treptele și bătù la o ușă. Atunci eși afară un servitor, care purta o haină roșie, garnisită cu trese de aur. Când el văzù pe sârmana Eliza, strigă ocărând-o : «Ce voești aci ?» «Eu voiam numai să vă rog», zise sârmana Eliza cu blândețe, «ca D-voastră să mă lăsați a mă ghemul într'un colț într'o odaie caldă ; mi-e foarte frig». «Prost copil», bombăni servitorul, «aș păți-o foarte rău, dacă te-aș lăsa să te ghemuești în sală. Tu în hainele tale sărăcicioase nu te potrivești cu bogății și luxuoșii boeri !»

Atunci sârmana Eliza plânse amarnic, că nu erà vina ei, că aveà pe ea o hăinuță așa de sărăcicioasă, căci nu o aveà decât numai pe aceasta.

Ea urcă încă o treaptă mai sus. Când erà sus, auzi un foc pâlپând vesel. Atunci se înveseli sârmana Eliza din toată inima, pâlپăitul i se părea de o mie de ori mai frumos ca o muzică. Ea căpătă curaj și bătù la ușa bucătăriei. După ce bătù, eși o bucătăreasă bătrână și grasă și întrebă pe copilă, ce aduce. «Ah», — suspină sârmana Eliza — «nu aduc nimic, eu sunt o biată orfană și aș vrea să vă rog să mă lăsați să mă încălzesc la focul din bucătărie». «Ce !», strigă bucătăreasa cea grasă, «în bucătărie nu este loc pentru o hoțoaică. Pleacă, căci altfel !...». Bucătăreasa se făcù roșie de mânie și apucă o lingură mare de bucă-

tărie, amenințând'o. Atunci sârmana Eliza plânse și mai amarnic, ca înainte; căci ea fusese totdeauna o fată cinstită și acum a fost numită chiar hoțoaică.

Eliza urcă încă o treaptă mai sus. Aci era atât de întuneric de îți puteai da cu degetele în ochi. Ar fi trebuit să caute mult timp ușa, dacă nu ar fi observat gaura cheii, care strălucea prin noaptea întunecoasă ca o stea luminoasă.

Sârmana se uită pe gaura cheii și văzu înaintea unei lămpi mari un om cu barba albă, scriind la o masă. Pe masă era o grămadă mare de cărți. Sârmana Eliză bătă și intră. Ah, cât de bine îi făcea căldura! Ea rugă cu lacrimi în ochi pe omul cu barba albă, să-i dea voie să petreacă noaptea într'un colțișor lângă sobă.

«Ai vrea tu să rămâi la mine? Nu! Aceasta nu se poate, tu mă întrerupi de la lucrul meu. Însă voesc să fac ceva pentru tine. Uite îți dau un ban».

Sârmana Eliză ieși cu moneta din odaia cea caldă iarăși în noaptea geroasă și pipăi pe întunecă mai sus. Ea bătă iar la o ușă. Când bătă de trei ori, deschise ușa și observă că a ajuns în pod.

Prin ferestrele mici și rotunde stelele priveau înăuntru prietenoase. Sârmana Eliză se gândi în sine: «Tu te vei ghemui într'un colț, chiar dacă aci e frig, vântul nu mai bate așa de pătrunzător ca jos în stradă.»

Se ghemui jos, suflă în mâinile ei înghețate și se rugă lui Dumnezeu: «Bunule Dumnezeu, eu sânt o biată orfană și oamenii la cari locuiam m'au gonit în iarna cea friguroasă, pentru-că am spart o străchinuță. În nevoia mea mă gândeam, bunule Dumnezeu, la frumoasa zicătoare: «Bate și ți se va deschide», și eu am bătut până acuma la trei uși, însă nici un om nu voeste să mă primească pe mine, sârmana și părăsita copilă. Ah, tu bunule și iubite Dumnezeu, arată-mi însuți ușa cea adevărată, că eu sârmană copilă să nu mor de frig și de foame. În lumea aceasta întinsă, eu te am numai pe tine.»

Așa se rugă sârmana Eliza și adormi. Când se deșteptă, stetea înaintea unei uși mari și splendide și nu știa cum i se întâmplase aceasta; ea nu mai tremura și nu mai era îmbrăcată cu hăinuța ei veche și sărăcăcioasă, ci cu un lung vestmânt, care era alb ca zăpada căzută de curând. Sârmana Eliza nu avea curaj să bată în ușa de aur, însă când o voce îi strigă prietenoasă: «Bate și ți se va deschide» — ea prinse inimă și bătù în acea ușă atât de prețioasă. Abia bătù, și ușa sări departe și două luminoase figuri veniră înaintea copilei și când strigară: «Bine ai venit, sârmană Elizo, bine ai venit», ea recunoscù în cele două figuri strălucitoare pe iubiții ei părinți morți. Acum știu ea unde se afla. Bunul Dumnezeu a arătat sârmanei copile, părăsită de lume, ușa cea adevărată.

(Tradusă din nemțește).

AL. N. GHEOCĂLESCU.
Câmpulung.

B A R Z A

Se atribue berzei virtuți morale, care au făcut-o să fie respectată la toate popoarele vechi și chiar moderne: cumpătarea, credința, cucernicia. Dacă credem scriitorilor, pe care i-am citit și care s'au silit să studieze obiceiurile acestei păsări; barza nutrește puii săi mai mult timp și le dă grije mai mare decât și-ar putea închipui cineva. De îndată ce i-a văzut zburând afară din cuib și încercându-se în aer, ea îi urmează, îi încurajază și-i poartă pe aripele sale; dacă vede că vre-un pericol îi amenință, îi chiamă înapoi. Dacă sunt atacați, ea îi apără și preferă să piară cu ei decât să-i lase să moară părăsiți.

De asemenea s'a văzut dând deopotrivă semne de iubire și chiar de recunoștință pentru locurile și pentru gazdele, care au primit-o; clămpănind în zbor pe dinaintea porților,

ca și cum ar voi ca locuitorii să fie înștiințați de plecarea sau întoarcerea sa.

Dar aceste calități nu sunt nimic în comparație cu delicatele griji, pe care berzele le-au dat totdeauna părinților lor, când vârsta sau boala îi slăbise și-i făcuse neputincioși, de a-și căuta hrana lor. S'au văzut berze tinere, aducând altora hrana.

Anticii și-au închipuit, cu drept cuvânt, că acesta era un exemplu, pe care natura a voit să ni-l dea nouă și că zeii înșiși întrupaseră în animale aceste evlavioase sentimente, pentru a servi ca lecție oamenilor, cari la rândul lor le-au prețuit atât de mult.

(După Buffon).

TR. N. Ș.

LEUL CREDINCIOS

Viteazul cavaler Walter de Thurn, aflându-se în Palestina, călăria într-o zi printr'un deșert tăcut și fără viață. De odată auzi în depărtare un muget puternic și plângător. Desigur, își zise cavalerul, vre un călător nefericit a căzut în mâna tâlharilor! Și el își avântă calul în spre partea de unde răsunase glasul. Dar când se pomeni pe nesimțite în fața unei prăpăstii strânte și întunecoase, fugarul său se opri, începù să se scuture, se înalță în două picioare și spumă albă începù să-i curgă pe zăbale.

Din fundul prăpastiei îl săgetau ochii fulgerători ai unui leu. Acest leu era încheștat în luptă cu un șarpe năpraznic, care îi se încolăcise împrejurul trupului și a coadei. Viteazul Walter, fără să-și piardă cumpătul, trage repede sabia tăioasă de oțel, izbește și dintr'o lovitură fericită, retează capul șarpelui. Când leul se văzu scăpat de fiorosul său potrivnic, se sculă de jos, mugi lung, își scutură coama, se întinse și se apropiè de mântuitorul său. Gudu-

rându-se prietenos, căzù la picioarele îndrăznețului erou și îi linse spada și mâna. De acum înainte el deveni tovarășul nedespărțit al lui Walter și îl urmă pretutindeni; treceà apele înnot după el și se aruncà în lupte alături cu el... Trecuseră mai mulți ani de când cavalerul se află în Țara sfântă. Multe isprăvi de vitejie săvârșise și își câștigase un nume de adevărat erou. În cele din urmă îl cuprinsese dorul de scumpa și depărtata lui patrie și se hotărâ să se întoarcă. În această hotărâre nu uitase nici pe leul cel bun și credincios.

Dar când să plece, nici un corăbier nu se înduplecă să primească în corabie animalul, cu toate că Walter făgădui o răsplată bogată. Cavalerul fu nevoit să-și părăsească tovarășul și să plece singur. Când vasul pe care se îmbarcase Walter plecă spre larg, leul rămase pe uscat, gemu prelung și jalnic, începù să alerge neliniștit de colo până colo, stătù o clipă pe gânduri, privi în urma corăbiei și hotărât se aruncă în mare. Cei de pe corabie îl văzură înotând repede ca să ajungă la stăpânul său, iar căpitanul vasului, adânc mișcat de credința animalului, se învoi în fine să-l primească pe vas. Eră aproape de corabie leul, când puterile îi se sleiră. Se scufundă deodată, dar reapărù după puțin timp. Ochii săi scânteiară plini de credință. Abia putu să mai privească încă odată pe mântuitorul și stăpânul său și... valurile îl înghițiră.

(Din nemțește.)

ION C. DINU.

UN CÂNE IMPARTE HRANA SA CU UN COPIL

Văile Scoției de Nord sunt locuite în mare parte de păstori. Fiecare dintre ei trebuie să străbată în lung și în lat un imas întins.

Un scriitor englez povestește, că într-o astfel de călă-

torie, un păstor luase cu sine pe micuțul lui copil, în vârstă de aproape patru ani. După ce străbătuse o mare parte din imaș, în tovărășia cânelui său, el se urcă pe o stâncă răpoasă, spre a putea vedea dintr'o aruncătură de ochi toată turma. Cum copilul nu-l putea urmări sus, el îl lăsă jos, spunându-i să nu se miște din loc, până la înapoarea lui.

Abia ajunsese în vârful stâncei, când de odată o ceață deasă îmbracă cerul, împedecând ochiul de a mai vedea până și locurile cele mai apropiate. Tatăl, foarte neliniștit, alergă la copilul său, dar întunericul și neliniștea îl făcură să rătăcească drumul. El umblă mai mult timp prin băltoace primejdioase și prin cascade periculoase. În nenumărate rânduri strigă copilul său, dar singur răsunetul munților îi răspunsese.

Noaptea se apropia. După ce umblase destul și când ceața se ridică, băgă de seamă că e lângă coliba lui. Alte cercetări prin întuneric erau de prisos. Abia se crăpă de ziuă și tatăl însoțit de vecini, plecă în căutarea copilului. Căutară, pe ici, căutară pe colo, dar în zadar. În acest timp, cânele venise acasă. După ce-și primi bucățica de pâine de orz, plecă spre a nu se mai arăta decât în ziua următoare. Două zile după aceea noui cercetări, dar tot zadarnice.

Tatăl se întoarce seara cu inima sfâșiată de mâhnire. El află cum cânele său venise acasă, primise bucata sa de pâine și plecase cu ea din nou. Părându-i-se ciudat acest fapt, tatăl așteaptă cânele a doua zi, îi dădă porția și îl urmări.

Animalul îl conduse într'un loc înspăimântător și aproape de neumblat.

De două părți se ridicau stânci înalte, cari se uneau la vârf, fiind despărțite printr'o prăpastie adâncă. Cânele scoborâ pe o potecă răpoasă și se vâra pe urmă într'o peș-

teră la intrarea căreia, o cascadă își aruncă mugind apele-i spumoase.

Păstorul urmă călăuza cu multă greutate, tremurând de teamă că acolo va găsi numai trupul fără viață al fiului său. El scoborâ și intră de-a bușile în peșteră. Ce credeți că a simțit, când a găsit aci pe copilul său mâncând bucata de pâne adusă de câne? Așezat dinaintea lui, credinciosul animal ațintia asupra copilașului ochii în cari strălucea mulțumirea. Fără îndoială în lipsa tatălui, copilul se depărtase, cu toată porunca lui de a nu se mișca din loc.

El se dusesese la marginea prăpastiei și de acolo se coborâse, cățărându-se pe stânci până la peșteră. Teamă de cascadă îl oprise pe urmă de a eși.

Din fericire, cânele îl descoperise și nu-l părăsise nici zi nici noapte, afară numai de a merge să ia pânea spre a o aduce micului său stăpân.

Animalele sunt pentru om tovarăși și prieteni devotați și credincioși. Cum n'am fi noi recunoscători față de ființele așa de binevoitoare față de noi?

(Din franțuzește)

FLORIAN D. STANCULESCU

DE DEZLEGAT

Problema I. Un om vrea să împartă la doi muncitori 40 de lei. Celui d'întâi i se cuvine să ia de patru ori mai mult ca celui de al doilea. Cât primește fiecare din această sumă?

Problema II. Să se găsească un număr, care împărțit pe rând cu 7 și 3 să ne dea pe 20 ca sumă a câturilor rezultate din împărțire.

TEODOR I. DUMITRESCU

Problema III. Suma a două numere este 124. Diferența lor este 16. Care sunt acele numere?

VAS. I. DRAGOMIRESCU

Ș A R A D Ă

1. Sunt o propozițiune,
Patru vorbe mă compune,
Prima-i animal frumos
E sălbatic și fricos.
2. Cea de-a *doua-i* numeral:
«O» — cum face la plural?
Următoarea ca s'o știm
La împletituri gândim.
3. *Ultima-i* verb, ce loc are
Intr'a treia conjugare,
Invers dacă mă citești
La *întăia* mă găsești.

VENESCU-MĂRGHIA

CUVÂNT ROMBIC

	×						O consonantă
	.	×	.				O parte a corpului
	.	.	×	.	.		Un lucru din casă
.	.	.	×	.	.	.	Un oraș în România
.	.	.	×	.	.		Un oraș în Italia nordică
.	.	.	×	.			Un adiectiv
	.	.	×				O vocală

Literile însemnate cu × dau numele unei flori cultivate.

Otilia, Marcela și Cornelia Ghibu, Craiova.

DEZLEGARI

- 1) *Problema I* dela pag. 239. Un copil avea 12, celalalt 13 nuci.
- 2) *Problema II* dela pag. 239. Etatea tatălui va fi îndoită ca a fiului după 23 de ani.
- 3) *Problema III* dela pag. 239. Basinel se va umple în 30 ore.
- 4) *Aritmogriful* dela pag. 239. Calcuta. Nicolae. Gherson. Ene. Creer. Ele. Seminar. Călugăr. — *Corneliu.*

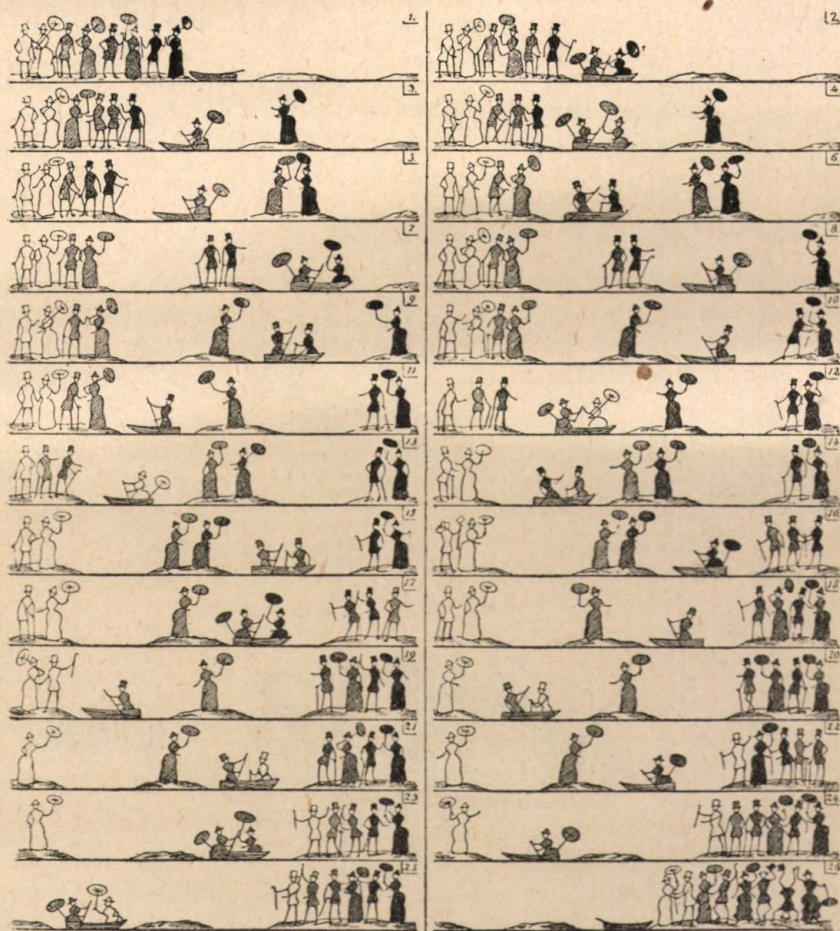
Toate patru le-au dezlegat din *București*: Irina și Margareta Cichi. G. Banu. I. Bunesu. C. Coman. C. Florescu. D. Iliescu. D. Popescu. Har. Popescu. B. Stoenescu. C. Venescu. *Popânzălești*: Mircea Beculescu. *Întăia și a doua*: *București*: Iosefina și Dum. Protopopescu Pache. *Gargalâc*: Ionel Georgescu.

Întăia, a doua și a patra: *Buzeu*: D. Weissbein. *Craiova*: Vernescu P. Oprișan.

Aritmogriful. București: Th. I. Dimitrescu. K. frații.

DEZLEGARI

Dezlegarea *Marei probleme* dela pag. 192 o dăm în ilustrația de jos.

Dezlegări au trimis din *București*: Irina și Margareta Cichi, *Bacău*: Mih. Gh. Zlotescu.

Problema 1 dela pag. 285. Lui *A* i se cuvine 4800 lei, lui *B* 4900; lei *C* 5000.

Dezlegări bune au trimis din *București*: Irina și Margareta Cichi, Const. Florescu, Venescu-Marghia. *Craiova*: Ștefan Popa.

Problema II, pag. 285 Numerii sunt 9 și 5.

Dezlegări bune din *București*: Nic. Albescu C. Florescu, Venescu-Mârghia. *Buzău*: D. Waissbain. *Caracal*: Petre Gh. Ronea. *Craiova*: Șt. Popa, *Gărgălâc*: Ionel Georgescu, *Maieru*: Fabiu Sanjoan.

Problema III pag. 285. Trenurile se vor întâlni după 30 minute, întâiul făcând 35 km., al doilea 25 km.

Dezlegări bune din *București*: Irina și Margareta Cichi. Nic. Albescu. C. Florescu, Venescu-Mârghia. *Buzău*: D. Waissbain, *Craiova*: Ștef. Popa.

Șarada dela pag. 286: Aluna, luna, una, na, a.

Deslegări din *Brăila*: Nic. Costache, *București*: Irina și Margareta Cichi. Nic. Albescu, Const. S. Costache, P. B. Dumitru, C. Florescu, Teod. T. Gureanu, Christache N. Șerbănescu, Aurel N. Stroescu, Venescu-Mârghia, *Buzău*: D. Waissbain. *Călărași*: Petre Grigorescu. *Câmpulung*: Nușa Andreescu, *Craiova*: Ștef. Popa.

Gărgălâc: Ionel Georgescu, *Maieru*: Fabiu Sanjoan, *Turnu-Severin*: Mihail Teodor Anton.

POȘTA

REDACȚIEI

Teod. I. Dumitrescu-Dobroești. S'a publicat în anul al IV-lea. Trimite altceva. *T. Maior*. Adresa lui Andrei Teodor este la Iași, Strada Nicorița No. 20. *Tomescu D. Dum.* — Ghicitoarea ai trimis'o fără deslegare. Care-i proverbul românesc? *Petre Gh. Ronea*. — *Caracal*. Cu 20 bani numărul dela administrație — Bulevardul Academiei No. 3.

La Redacția «AMICUL TINERIMEI» se găsesc de vânzare exemplare complete și legate, anii II, III și IV, fiecare cu prețul de Lei 4.

Direcțiunea «AMICULUI TINERIMEI» roagă pe toți iubitorii de buna îndreptare a tineretului nostru, cari doresc a colabora, să ne trimită articole potrivite pentru tinerime, scrise într'o limbă adevărat populară și pe înțelesul tuturor.

Tot ce privește abonamentele, expediția, ele se vor adresa Institutului de arte grafice «MINERVA», București, Bulevardul Academiei No. 3. Ce privește redacția, articole, deslegări, etc. se va adresa D-lui I. MOISIL, București, Strada Pietății No. 6.

Tinerilor! Răspândiți revista voastră cât puteți mai mult!

Păstrați numerile spre a le lega la sfârșitul anului!

Toate deslegările să se adreseze D-lui I. MOISIL, STRADA PIETĂȚII No. 6.

Deslegările să se trimită în totdeauna pentru N-rul ce iasă la 15 a lunei până la cel mult la 10 a lunei și pentru numărul ce iasă la 1 a lunei până cel mult la 25 a lunei trecute. Cele sosite în urmă nu se vor mai publica.

Manuscrisele se scriu pe o pagină, lăsând loc gol la dreapta, de vreo două degete.

Manuscrisele se trimit prin poștă nu ca scrisori ci sub bantă scriindu-se pe lângă adresă cuvântul: «MANUSCRIS». Ele coastă în lăuntru țării 5 bani fiecare 50 grame, iar din străinătate 10 bani 50 grame. Dacă, pentru mai multă încredere, vrei să recomanzi manuscrisul, pentru «recomandare» se plătește deosebit 25 bani.

La orice comandă trebuie să se trimeată banii ÎNAINTE, altminterlea nu se trimit exemplarele cerute.

Nu uitați a vă procura

CALENDARUL MINERVEI

PE 1909

Cel mai frumos și cel mai răspândit Calendar românesc. Splendide ilustrații după pânzele celor mai mari pictori români, precum și vederi după cele mai pitorești poziții, ale României, pe lângă un material literar inedit datorit celor mai distinși scriitori :

A. Vlahuță, G. Coșbuc, I. L. Caragiale, I. Slavici, M. Sadoveanu, Octavian Goga, I. Adam, St. O. Iosif, I. Bârseanu, C. Sandu Aldea, Al. Tzigara-Samurcaș, I. Basarabescu, I. Scurtu, N. N. Beldiceanu, G. Silvan, C. Hodoș, Zaharie Bârsan, Natalia Iosif, Caton Theodorian, Al. G. Doinaru.

6 Suplimente artistice în culori și de o valoare excepțională

PREȚUL : LEI 1.25

Editie de Lux : Lei 2,—

De vânzare la toate librăriile.

**AMICUL
TINERIMEI**

**REVISTA
PENTRU
TINERIMEA
ȘCOLARĂ**

**BUCUREȘTI
INSTITUTUL
GRAFIC
HIDERVA**

**DIRECTOR:
I. MOISIL**

The cover is framed by a decorative border of stylized flowers and leaves. On the left, a woman in a long, flowing dress and a headscarf is depicted reading a book. To her right, there is a classical bust of a man's head. The text is arranged in a central column, with the title at the top, followed by the subtitle, the publisher's name, and the director's name at the bottom.

„MINERVA” INSTITUT DE ARTE
GRAFICE ȘI EDITURA

B-dul Academiei 4.— Edgar Quinet 3.—București

A APARUT:

**NE CHIAMĂ
PĂMÂNTUL
POEZII**

DE

Octavian Goga

PREȚUL LEI 2.—

De vânzare la toate librăriile din țară

REVISTA PENTRU TINERIMEA ȘCOLARĂ

■ ■ CULTURA ■ ■
 MORALA, IUBIRE DE NEAM, ȘTIINȚA,
 ■ ■ MUNCA ■ ■

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ SUB DIRECȚIA

D-lui I. MOISIL. — București

ABONAMENTUL ANUAL:

În România Lei 5
 Afară de România Coroane 5

ZECE MAI

Ziua de 10 Mai este ziua de amintirile cele mai mărețe din istoria neamului românesc, zi mare și sfântă fiecărei inimi românești.

La 10 Mai 1866 Prințul Carol, chemat în Țară, și-a făcut intrarea solemnă în București, luând domnia României și prin aceasta curmându-se pentru totdeauna certurile la tron a familiilor boerești, lucru ce a pricinuit atâta nesiguranță până atunci.

La 10 Mai 1877, s'a proclamat neatârarea țării, care fû consfințită apoi prin sângele ostașilor români, conduși la biruință de Marele Căpitan și Domn Carol în gloriosul război contra Turcilor.

La 10 Mai 1881, după ce încă la 14 Martie adunările legiuitoare a făcut lege prin care România luă titlul de Regat și Domnul titlu de Rege al României, — ca semn al deplinei neatârării, — Domnul Carol se încoronează cu coroana regală, tăiată dintr'un tun cucerit în război și stropit cu sângele vitejilor soldați români, coroană sfințită de sfânta noastră biserică națională.

Intreită este deci însemnătatea zilei de Zece Mai, pe care fiecare român să o sărbătorească cu cel mai mare respect. Luați tinerilor, învățătură și pildă din marile învățăminte ce ni le dă istoria neamului nostru și amintitive, înainte de toate, cuvintele Regelui nostru, care cere: *ca iubirea Țării și a Patriei române, să vă fie întâia voastră datorie*, căci precum tot Regele nostru ne spune: *«Lucrul nostru nu este încă sfârșit, timpul luptelor și sacrificiilor nu este trecut, căci încă n'am ajuns la finalul misiunii noastre»*.

Lucrarea ce mai este de îndeplinit mâne va fi cerută vouă.

IN PODUL CU VECHITURI

Intunerice mai era în camera din pod, unde se păstrau tot felul de vechituri și unde razele aurii ale soarelui nu-și mai făceau loc să intre prin ochiul ferestrelor închise. O liniște adâncă domnia aci, unde o pestriță adunătură de vechituri zăcea într'un somn adânc. Se odihneau acum cel puțin după o viață întreagă petrecută numai în muncă.

Meșterul paianjen, agățat de bărnele acoperișului, toarse de zor firul subțire, din care-și făcuse minunata lui pânză, pe care și-o întinse în cruciș și'n curmeziș, până ce decoră întreaga încăpere.

Azi un șoricel se văzu rătăcit într'această mulțime de lucruri. Ani întregi a înghițit el la praf și a tușit îndeajuns, dar în călătoria lui d'a descoperi nu s'a oprit până ce n'a pătruns triumfător și în întunericul de aci. Tot cercetând să afle unde se găsește se împiedecă de-o păpușă ce eră trântită jos.

Frică ce-a tras bietul șoricel, când păpușa se ridică deodată dreaptă

ca o lumânare, îl făcu să-și uite și de oboseala picioarelor și de tot.

Păpușa frecându-și ochii ei albaștri de sticlă, căscă tare și întrebă somnoroasă, privind jur împrejur: «Dar oare unde sunt eu aci?»

— «In odaia de vechituri», șopti vesel șoricelul, — căci vedea el că are de a face cu o păpușe de altfel foarte frumos îmbrăcată, deși o văzuse trântită jos și plină de praf.

— «In odaia de vechituri, desigur», zise ea, cu un adânc suspin. «In întunecosul și prăfuitul pod m'au închis de ani de zile. Așa e, nerecunoștința e răsplata lumii».

— «Nici nouă nu ne-a fost mai bine. Nu, tot același lucru ni s'a întâmplat și nouă?» — se auziră voci din toate colțurile. Și una după alta bătrânele vechituri se deșteptară la neobicinuitul zgomot.

Iar păpușa înduiosată și îndurerată căzu pe gânduri.

— «Nici n'ați crede ce păpușică răsfățată și iubită eram în timpul domniei mele — suspină ea. Când Lenuța, mica mea stăpână, m'a văzut pentru prima oară stând în rochița mea roșie de mătăasă, sub sclipitoarea lumină a pomului de Crăciun, mișcată de bucurie, m'a luat cu amândouă mâinile ei și mi-a dat o sărutare din toată inima, drept pe nas, de crezui că mi-a făcut o cocoășe.

«Mulți ani am fost eu cea mai iubită jucărie a micuței Lenuțe și toate gândurile ei erau spre marea ei păpușe Mimica. Nici una din toate celelalte păpuși ale ei nu erau așa de frumoase ca mine. Azi, cum vedeți, sunt bătrână și n'a mai rămas nimic din frumusețea mea de odinioară.»

— «O, domnișoară Mimică,—răspunse foarte galant bătrânul și ruptul cărucior de păpuși, căci de mulți ani admiră el în ascuns pe păpușe — nu spuneți aceasta, sunteți încă tot frumoasă».

Iar păpușa Mimica lingușită, se înroși.

— «D-ta știi, dragă cărucioare, cu câtă sârguință și ordine îmi așeză ea pătuțul în fiecare zi și ce întinse erau cearșeafurile așa ca nici o încrețitură să nu mă supere. Ți-aduci aminte cum mă spălă și mă frecă de tare de-mi venia uneori să strig, așa cum făcea chiar și Lenuța în fiecare dimineață când venia fata din casă, Lina, cu buretele cel mare».

— «Despre aceasta a-și putea să povestesc o istorie întreagă,» — se auzi o voce dintr'un colț.

«Mă mai cunoști, nu-i așa, d-ră Mimico, sunt bătrânul lighian de spălat copii, care adese ori a trebuit să asculte concertul produs de strigătele mataluțe.

— «Priviți iceda, piciorului meu cel drept, îi lipsește o bucată de lemn. Aceasta a rupt-o neastâmpărata Lenuță, dând cu picioarele, fiindcă apa îi eră așa de uricioasă și de rece, și fiindcă ochii ei albaștri nu puteau suferi săpunul. Dar și eu am fost odată tânăr și frumos,

aveam pe mine o haină de lac albă, cu dungi albastre; dar acum bătrân cum sunt m'am făcut cenușiu. S'a dus tinerețea și frumuseța!»

— «Pe mine însă mă ură mai mult ca pe orice — răsună o altă voce, cam răgușită, din săltarul unui dulăpior de copii. Era o periută bătrână și strivită, cu o mare chelie, fiindcă aproape tot părul îi căzuse din cauza bătrâneții. Când mama Lenuții mă luă cu ea să-i curețe degetele, cărora ea le rodea mereu unghiile, deși o oprea cu multă asprime, atunci mă răzbunam și eu pe urâtul ei obicei».

— «Aceasta nu era frumos din partea D-tale, pentru că Lenuța era mică de tot,» — observă credincioasa păpuse Minica, luând partea mămicii sale. Mai târziu când s'a făcut mai mare, dela sine n'a mai făcut aceasta».

— «Nu, nu, eu nu pot să mă plâng de Lenuța, pentru că era cea mai gingașă mamă de păpuși, pe care ai putea-o dori vr'odată. În ligheanul ei de păpușe îmi spăla ea rufele de mi le făcea albe ca laptele, și apoi îmi călca cămășuțele și batistele cu fierul ei cel mic, de-ți era mai mare dragul. O, și cu câtă silință mi-a cusut cele mai frumoase pălării și șorțulețe, sub îngrijirea mamei sale. Dacă mi se întâmpla să mi se rupă vr'un năsturaș dela roche, sau mi se făcea vr'o gaură la ciorap, îndată îmi dregea tot mica mea stăpână. Și apoi în fiecare zi îmi pregătea prânzul favorit, supă și ciocoladă cu stafide și migdale, — și cât îmi plăcea de mult. Veni însă și timpul când Lenuța începu să mă cam părăsească. Intr'o dimineată pentru prima oară o văzui îndreptându-se spre școală, cu geanta ei de pluș roșu la subțioară. Atunci uită ca să mă mai îmbrace și toată ziua stătu în pătisorul meu, deși nu eram de loc bolnavă. Eram cu adevărat supărată pe urita de școală, pentru că Lenuța nu mai avea acuma timp pentru mine. Mereu sedea lângă abecedar și silabisea cu obrăjorii ei înfierbântați, sau sgâria cu condeiul pe tăbliță de căpătai dureri de cap din pricina aceasta.»

— «Un astfel de sgomot chiar că n'am făcut, — se auzi un strigăt din fundul căruciorului de păpuși. Era o tăbliță veche și spartă, care Dumnezeu știe cum a ajuns în cărucior. «Când Lenuța se ocupă cu mine totul mergea foarte bine și în liniște. Cât se mai chinuia micuța să tragă drept pe *i*, dar de mirare, un *i* era totdeauna mai strâmb sau cu piciorul mai lung decât altul. Și la urmă venia uriciosul de burete, care era atârnat cu o panglicuță albastră de mantaluță mea de lemn, și într'o clipă ștergea toată societatea. Dar mult nu se îndeletnici Lenuța nici cu mine. Indată apărură pe masă caetul și cerneala și eu am eșit din grațiile ei. Eu, sărmană tăbliță de piatră, ce eram m'am îndreptat spre pod.»

— «Eu tot am avut noroc mai mult,» — își zise păpușa dusă pe gânduri. «In curând mă scoase Lenuța iar la iveală. La petrecerea co-

piilor, care a avut loc cu ocazia zilei de naștere a micii Lenuțe, eu am fost privită și admirată de toate fetițele. Am putut chiar să stau la masă cu ele și am beut ciocolată făcută pentru ziua nașterii Lenuții. M'am jucat apoi cu ele de-a «farfurie întoarce-te, sau farfurie, farfurie trebuie să pleci».

— «Eu ții minte din timpul unei serbări date pentru ziua de naștere a micii Lenuța, — răspunse de colo, un felinar verde, agățat pe un băț. El care stătuse tăcut până atunci începu: «Când se înnoptă fiecare copil primi în mână câte un felinar aprins, colorat albastru, verde, galben sau roșu. Plecară apoi fetițele una după alta prin întunecoasele alee ale grădinii în frunte cu unchiul Nicu, cu vioara.» Si lanterna agățată de băț, căzu iarăși în tăcerea de mai înainte.

— «Îți aduci aminte d-șoara Mimico, — strigă un scrânciob înălbit de pânda păianjenului, care îl învelia cu totul, — ce veselă ședeai cu mica Lenuța pe scândura mea în grădină și cum sburam cu toții în aer? Deodată Lenuța îmi dete o lovitură și buf! iată-ne pe toți lungiți la pământ. Eu m'am ales numai cu frica, d-ta însă, d-șoară Mimico, aveai brațul rupt, iar mica Lenuța zăcea lungită la pământ fără simțire.»

— «O! — strigă înduioșată păpușa și-și scoase batista din buzunar ca să-și șteargă lacrimile, — «mica, mea mamă de păpuși a fost rău bolnavă, știu că luni întregi n'am avut parte s'o mai văd».

— «Eu însă am văzut-o» — se auzi vocea tremurătoare a unei lămpi mici de noapte. «Câte nopți n'am veghiat împreună cu mama lângă patul copilei bolnave. Mi-aduc aminte de o noapte, când i-a fost mai rău. Neliniștită, cuprinsă de friguri, cu ochii ei mari deschiși, cu obrăjorii împurpurați, în mijlocul perinelor ei albe, iar mama plângând lângă pătisorul copilului iubit, îngenunchiată ruga pe D-zeu să nu-i ia pe singurul ei copil. Mi-a venit și mie lacrimi în ochii unsuroși, pe unde eșia uleiul, ce ardea și atunci sfărâind tare m'am stins. Când m'am aprins iar, totul mergea acum spre bine. Lenuța respirând liniștit dormea; mama tot îngenunchiată în acelaș loc, dar acum mulțumia lui D-zeu.»

— «Si când se făcu sănătoasă, — strigă de colo o carte de basme — sosii și eu. O ce basme frumoase citea din mine în fiecare zi mama Lenuței.»

— «Frumoase povești ca mine tot nu știi d-ta să povestești, — răspunse dintr'un colț scaunul de odihnă al bunicului, care sfărâmat, abia se mai ținea în sus. «Și dacă azi sunt un biet invalid, care nu mai e bun la nimic și dacă schiopătez pe trei picioare, iar moliile și-au găsit adăpost în stofele mele, precum carii în lemnul meu, a fost o vreme când eram cel mai frumos scaun de odihnă, și ce mult mă iubea bunicul Lenuței. Si Lenuța însăși în fiecare zi pe înserate urca sărind trep-

tele ce duceau la odăița bunicului. Atunci el se așeza între perinele mele, își lua nepoțica pe genunchi și apoi începea să-i povestească la basme.»

«Doamne, ce frumos, frumos era timpul acela» — scârțâi încet, pentru sine, vechiul scaun.

— «Dacă ași putea ști acum ce s'a făcut cu mica Lenuța,» se gândi cu tristețe păpușa Mimica, «ce bucuroasă a-și fi s'o mai pot vedea încă odată».

— «Aceasta ași putea să ți-o spun eu, Domnișoară», — șopti șoricelul, care ascultase cu atențiune toate povestirile acelea din trecut.

«Jos în casă a venit acumă în vizită o doamnă tânără cu fetița ei, Mia. Doamna cea tânără se numește Lenuța, am auzit eu foarte bine, fiindcă e o gaură de șoarice unde stau eu, în sala lor de mâncare. De sigur că aceasta e mica Lenuța de altădată». N'apucă să isprăvească de zis acestea și se auzi scârțâind broasca cea ruginită dela ușa podului. Șoricelul fugi speriat și tot alaiul de vechituri tăcu. Cheia care se întorcea scotând țipete ascuțite, silă însăfârșit ușa dela podul cu vechituri să se deschidă. Lumina și aerul pătrunseră în colțul acesta al podului, unde întinericul și tăcerea domniseră atâta timp.

— «Ah!» strigă Doamna cea tânără și frumoasă, care intră înăuntru cu fetița ei și cu o vânjoasă servitoare, — vezi că-i praf din belșug aici, iute Veto, deschide fereastra».

Servitoarea deschise ferestrele dela pod și luă cu o mătură mare pânda de paianjen și praful, care acoperea toate lucrurile în această locuință de șoareci.

În tânăra doamnă, păpușa Mimica recunoscă îndată pe Lenuța de odinioară și se înduioșă amintindu-și de timpurile copilării ei trecute.

— «Uite jilțul bunicului», — exclamă doamna, și mâna ei albă și moale o trecu încet peste bătrânul scaun atât de șubred, dar aceasta fu de ajuns să-i încălzească din nou inima.

— «A, iată și păpușa mea cea mare. Pe ea s'o luăm cu noi și o să vezi că Moș Crăciun o s'o facă iar tânără și frumoasă».

Astfel plecă păpușa Mimica din podul de vechituri și ajunse iar la mare cinste. Bunul Moș Crăciun îi dăruie o perucă buclată și o frumoasă rochiță de mătăasă albastră.

De sărbătorile Crăciunului cât se înveseli de mult fetița Lenuții cu darurile scumpe ce căpătase; dar înaintea tutulora puse ea păpușa cu care și mămică ei se jucase odinioară.

(După E. Ury).

VALERIA DOBRESCU
Studentă în litere.

IMPRESIILE UNEI ZILE DE PRIMĂVARĂ

Ce frumoase sunt zilele de primăvară!... Pe câmp se leagănă mii de flori, povestindu-și în serile frumoase tainele d'impreună cu razele de lună, cari aduc mii de șoapte dela mamelor, dela lună. Printre tufe înflorite stă ascunsă câte o privighitoare, care cântă veselă, cuprinsă de dorul frumosului anotimp. În amurg se aude câte un muget pe deal. Natura închide ochii ca să se odihnească...

În serile frumoase, se vede o zână venind din zările albastre, cu un buchet de floricele în mână. Ea povestește florilor mii și mii de povești. Zâna serei, cu șoaptele ei line, adoarme floricelele. Atunci să aude în grădină un freamăt înțersc și de odată floricelele să pleacă spre pământ și sub vraja razelor de lună dorm somnul nopții... Câteodată se mai aude orăcăitul monoton al broaștelor. Râul duce cu sine în undele spumegătoare tainele munților, pe cari îi părăsesc spre a le face cunoscut și șesurilor. Umbrele sălciilor, se oglindează în luciul apei, care se mișcă încet, a lene. Câteodată se mai aude bâzăitul unui gândac.

Natura visează...

În zori de zi floricelele se trezesc din somn. Soarele își trimite prin desigur arborilor primele sale raze. Crinul se deșteaptă din somn și răspândește mirosuri balsamice prin grădina întregă. Pe câmp se vede un covor argintiu, asemenea luciului mării. Iată și albina harnică și sprintenă zburând de pe-o floricică pe alta și șoptind încet : Iată surioară ți-am adus polen, dă-mi și tu puțină miere.

Păsărelele cântă vesele în crâng. La poala dealului curge un pâraiaș limpede, a cărui izvor e umbrat de tufe de trandafiri sălbatici. Aici vine în zori de zi, o fetiță, cu un ulcior în mână. Are niște cosițe frumoase, împletite cu viorele și o față senină, scăldată în lacrimi de rouă. Ulciorul să umple cu apa cristalină. Ea să razemă pe un trunchiu și ascultă o dulce melodie : melodia tinereții...

Pădurea e cuprinsă de freamătul ușor al zefirului de dimineață. În luncă, se aude țârâitul îndelungat al coșaiilor. O ciocârlie, se înalță încet, învârtindu-se prin zarea albastră și cântă: Lie! lie!, până se perde în văzduh. Tacticos cântă din o tufă pitpalacul. Prin zarea îndepărtată, se vede cum tremură undele de căldură ale aerului. Intr'o tufă, stă o păsărică pe cuib și răsuflă greu. E cald. În malul râului se scaldă păsărelele. Fluturașii zboară veseli prin iarbă și câteodată se așează pe petalele vr'unei floricele ca să se odihnească. În luncă, se aude concertul insectelor.

Razele soarelui ard cu o căldură tot mai slabă. Păsărelele zboară în crâng și își povestesc tainele serii. Florile sunt mai vesele, se mișcă încet, legănate de brațele zefirului. Mărgăritarele se ascund sub frunzele late ca să viseze în liniștea serii, visurile nopții. Crinul șoptește încet despre un farmec ce l'a cuprins. În grădina cu flori, se mai aude bâzâitul insectelor de noapte. Razele de lună pătrund între floricele. Peste luciul lacului, se vede un glob de aur. E luna. Mă uit lung peste lac și văd în depărtare o barcă ușurică, ce plutește lin peste undele liniștite. Un înger frumușel cu o lopată de aur, mână încet luntrea și valurile se izbesc de țârm. E îmbrăcat cu o manta lungă, albă și are un păr auriu, frumos, undulător pe umerii rotunji. În urma luntrei rămân, valurile tremurătoare. Il văd cum trece înainte. Uite-l!... Privirea, oare mă înșală? Aud un șoptit drăgălaș și cuvintele: somn ușor. Oare cine e? S'a dat jos la țârm și s'a pierdut în desișul pădurii. Il urmăresc cu gândul. Oare nu e închipuirea? Nu! căci mi-a șoptit niște cuvinte. Din visările fantaziei mă deșteaptă sunetul clopotului dela mănăstirea din deal. Acolo e călugărul Simion, care acum înalță ruga fierbinte, către Atotputernicul Dumnezeu. Imi îndreptez pașii spre grădina noastră, umbrită de brazi. Mirosul plăcut al brazilor, se simte în întreaga grădină.

Peste tot locul domnește o liniște adâncă.

Natura doarme și visează...

Blaj.

VALERIU CRIȘIAN
St., cl. VII gimn.

VOIEȘTE ȘI VEI PUTEA

III. SOSIREA LUI SIMION.

— Încă o scrisoare dela tata, care ne anunță că a ajuns la Hamburg și că dintr'un moment într'altul va fi acasă.

În seara aceleași zile, tocmai când nici nu se așteptau, sosi. Mătușa mai mult a ghicit că este el, decât l'a recunoscut.

— Tu ești Simioane? zise ea tremurând.

— Eu sunt mătușă, și îmbrățișă pe bătrână foarte mișcat. Marioara îi ieși și ea înainte.

— Vai cum seamănă cu săraca Elena!

Toată teama ce o simțise Marioara dispărură față de dragostea ce-i arătă tatăl său. Acum nu-l mai socotește ca străin și-l sărută cu tot dorul, cu care sărută copilul pe tatăl său, pe care nu l'a văzut de atâta vreme.

Sărmanul Simion! Ce adus e de spate, cât a îmbătrânit el în cei zece ani, gândi mătușa Ana.

— Mă găsești tare schimbat, mătușă?

— În adevăr pari bolnav!

— Bolnav nu sunt, dar clima de acolo, munca grea, grijele, te istovesc. La toate acestea mai pune și oboseala călătoriei...

După câțva timp adăugă:

— Ar fi trebuit să vii mai de mult. Simt că aci lângă voi, viața o să-mi fie mai ușoară, mai plăcută.

Marioara, aruncându-se în brațele lui, promise, că va face tot ce-i va sta în putință ca să fie fericit.

În seara aceea Simion și mătușa Ana și-au reamintit trecutul cu zilele lui fericite. Marioara ascultă cu drag aceste povestiri, cari îi dădeau prilejul să cunoască tot ce-au făcut ei pentru dânsa.

A doua zi Simion se sculă de dimineață ca să se ducă la oraș, unde, zicea, că și-a lăsat un tovarăș de drum. Mătușa Ana îl povățui, că la început, până-și va regula afacerile, să locuiască tot la dânsa. După puțină gândire Simion se învoi, având în vedere că orașul nu era decât la câțiva kilometri depărtare.

IV. KI-KI.

După prânz Simion se întoarse acasă. Venia într'o căruță încărcată de lăzi. Tocmai când mătușa Ana se duse să-i ajute să dea lăzile jos din căruță, zări un cap negru, de care se spărie grozav.

Ce eră? Un arap de vre-o 12 ani, pe care-l adusese Simion. Acesta eră tovarășul de drum, despre care le vorbise el. Micul arap se minună mai ales de trandafirii cei frumoși din grădină.

— Maică Precistă, ce ne-ai adus Simioane?

Simion zimbî, iar Marioara privea din pragul casei și nici nu îndrăznea să se apropie.

— Nu-ți fie frică Marioaro dragă, Ki-ki nu e băiat rău, el e servitorul meu și mi-e foarte credincios. Marioara și Ana venindu-și puțin în fire începură să se uite la arap. Arapul se plecă la fiecare trandafir respirând parfumul florilor, fără a îndrăzni să le atingă măcar și exprimându-și mulțumirea prin fel de fel de strâmbături. Iar pe limba lui zicea: Mie îmi plac florile. Ce frumoase sunt!

Marioara prinse mai mult curaj și se duse de-i tăia câțiva trandafiri. Cât de vesel eră! În semn de mulțumire îi puse la încheietoarea vestei și începù să facă salturi.

— O, Doamne! E dracul gol pocitania asta! Ui-te cum mai sare! Par'că e o broască!

— Asta-i semn că se bucură.

— Si unde o să-l culcăm? Cred că n'o să-l iei în pat cu tine.

— Să știți că l'am deprins cu curățenia, așa că-l primesc bucuros lângă mine. Si apoi țin mult la el. Nici n'o să credeți când vă voi spune, că odată mi-a scăpat viața. Nu mi-ar plăcea însă să dorm cu el, fiindcă nici când doarme nu se astîmpără. Cu toate acestea nu vă bateți capul prea mult pentru atîta lucru. Intr'un colț îi așternem un covoraș și dacă are cu ce să se învălească, este foarte mulțumit.

— Cum să doarmă pe jos, ca un câne? Adevărul e că are nume de câne, dar tot suflet de om e și el, săracul.

În timpul mesei Ki-ki îi făcù pe toți să rîdă cu strâmbăturile lui. Mîncă supa cu degetele, zicând că așa e mai ușor; apa și-o turnă pe gât, iar cireșile le zvârliă în pod și pe urmă le prindea cu gura. Curat ca un boscar (scamator).

— Doamne, Doamne, să crezi că-i adevărată maimuța, zise mătușa Ana.

— Ei lasă-l. A mai rămas el încă cu obiceiurile lui cele vechi, dar ia să-l vezi peste cîtva timp, cum se schimbă.

Mătușa Ana pregăti arapului un pătuț bun, iar el când s'azvârli odată, gata, gata să strice tot, și într'o clipă dormi dus.

Atunci Simeon le povesti cum Ki-ki îi scăpase viața. Sunt de atunci trei ani. Strânsesem o sumă bunișoară și mă hotărisem să închiriez undeva o cărciumă, să fiu și eu odată stăpîn. Am găsit ce căutam în marginea orașului. Eră o cărciumă unde veniau mai ales marinari, oameni cari cheltuesc tot ce câștigă și plătesc cu bani gata, căci știu

că nimeni nu le dă pe datorie. Îmi mergea bine și dacă eră un loc mai cum se cade, eram hotărît să vă chem la mine. Dar oamenii cari veniau la mine erau tot ce poate fi mai rău. Eu însă nu mă gândiam decât cum să adun mai multe parale. Țineam doi servitori și o servitoare. Servitoarea eră o neagră, mama lui Ki-ki, o femeie foarte credincioasă. I-am luat la mine mai mult de milă, căci erau muritori de foame. Dormiau într'un fel de magazie, alături de cârciumă. Intr'o noapte Ki-ki fû trezit din somn de gura mai multor oameni. Curios din fire se sculă să asculte ce vorbesc și ca să audă mai bine își puse urechea la o crăpătură dintre scânduri. Ce să audă? Doi marinari plănuiau cum să vină să mă omoare, ca să-mi ia banii.

«Doarme singur în odaia din față, ziceau ei, servitorii au odaia în altă parte. Stricăm încetișor ușa și intrăm. Dacă putem să-i luăm bani fără să ne simță, bine, dacă nu, atât mai rău pentru dânsul.»

Copilul nu stătù mult la îndoială. Se strecură binișor prin curte și ajunsese la odaia mea. Eu dormiam dus, dar norocul meu a fost că m'am deșteptat curând și-mi spuse totul. Fapte de acest fel se petreceau des în această parte a orașului, așa că pentru orice împrejurare aveam un revolver la mine. Ceeace vă povestesc s'a întâmplat într'o clipă. Tocmai când hoții voiau să strice ușa, eu eram gata, armat. Atunci cu mult curaj strigai: «Cine-i? Să știți că-l impușc!» și trag odată. N'au așteptat să le zic a doua oară și au șters-o.

Un an după această întâmplare mama lui Ki-ki răci rău de tot și muri. Pe patul de moarte m'a rugat să-mi fie milă de copil.

Iată ce a făcut acest copil pentru mine și fără îndoială că dacă nu eră el, aș fi căzut în mâna acelor hoți și de sigur pentru bani nu s'ar fi dat la o parte dela nici o crimă.

— Săracul copil, ar fi fost păcat să-l lași pe drumuri; lui îi datorești viața.

— Eu am să-l mai civilizez puțin, zise Marioara.

— Cu toată inima. Fă din el ce vrei. Acum mai ales îl las în grija voastră. Când m'oi apucă de lucru, îl iau cu mine, căci știu de ce mare folos imi va fi. Stie să facă treabă de minune, e iute și foarte priceput. Va fi un chelner fără pereche.

— Dar ce te-ai hotărît să faci?

— Până acum nimic. Trebuie să mă duc prin oraș să văd mai întâi cum stau lucrurile.

Simeon lipsia într'una de acasă. Intr'o sară le spuse că în sfârșit a găsit un birt în fața unei piețe, unde se ținea târg de două ori pe săptămână. Casa era cam ruinată, dar proprietarul avea de gând să facă

orice reparații. Pentru ca lucrurile să meargă mai repede, Simeon se hotări să-și ia și el casă în oraș.

V. KI-KI PETRECE.

Pe când Simeon era ocupat cu pregătirile pentru începerea negoțului, Ki-ki, rămas la mătușa Ana, făcuse cunoștință cu tot satul.

La început toți se minunau de el, căci nu mai văzuseră așa ceva; curând însă se împrieteniră cu dânsul. Se obișnuiră cu pielea lui cea neagră, cu părul lui mărunț și creț, cu dinții lui albi și ochii pătrunzători. Pe toți îi făcea să râdă cu vorba sau cu strâmbăturile și săriturile lui.

Ne mai simțindu-se străin începu să facă tot felul de păcăleli, dar fără răutate. Mătușa Ana dela un timp nu-l mai dojenia, iar Marioara vedeă și ea că în zadar îi făcea morală. Și cum putea să-l certe când povestea atât de caraghios ceea ce făcuse. Și cu cât vedeă că oamenii râdeau de el, cu atâta mai multe năzbâtii făcea. Ba închidea cloșca, de țipau puii în toate părțile; ba dădea drumul la vre-un porc sau când te sculai dimineața găseai firma dela cârciumă atârnată la poarta bisericii... Mătușa Ana se luase de gânduri.

Intr'o zi o să se sature oamenii de prostiile lui și o să-și piarză răbdarea.

Unul dintre aceștia era Moș Gheorghe, un bătrân ce trăia retras într'o căsuță mai la marginea satului. El avea mai mulți feciori însurați, cari îl ajutau cu ceva parale, pentru ca să-și poată lucra bucată de pământ ce avea. Între altele mai creștea și găște, ale căror carne o afuma pentru iarnă. Cât timp însă le creștea, avea o dragoste deosebită pentru ele. Fiecare avea câte un nume deosebit și pe fiecare o mângâia cu vorbe dulci. Când umbla prin curte găștele se țineau după el și erau atât de blânde încât se lăsau să fie luate în brațe de oricine.

Anul acesta Moș Gheorghe avea șase găște mai frumoase decât ori când. Într'o Duminică, pe când toți oamenii erau la biserică, prin urmare și Moș Gheorghe, Ki-ki, care își pusese în gând să facă iar o drăcie, ieși mai din vreme din biserică. Trecând pe drum văzu într'o curte, întinse pe frânghie, niște carpe noi nouțe și niște scufițe. Intră și le luă. În curând ajunse la casa lui Moș Gheorghe. Aci intrând în curte iuceptu să cheme găștele pe nume și ele numai decât se luară după dânsul.

Se duse în crângul din apropiere. Aci le înfășă pe rând în carpe. După ce fiecare găscă fu bine înfășată, Ki-ki săpă în pământ șase gropi mici, așeză găștele cu picioarele în gropi și pe urmă indesa bine pământul ca să nu se mai poată mișca. Apoi le puse fiecareia câte o